

1^e Paasdag 2016 Stap voor stap op weg naar Pasen

Lezing van het Paasevangelie naar Johannes 20 : 1 -18

Afgelopen vrijdag, Goede Vrijdag, hebben we stilgestaan bij de weg die Jezus is gegaan, zijn kruisweg, in 14 afbeeldingen.

De traditie van de kruisweg is al heel oud. Ze is ontstaan vanuit de behoefte om de laatste fase van Jezus' leven als het ware mee te beleven.

In kerken kwamen afbeeldingen van de verschillende plaatsen op Jezus' weg naar het kruis, die 'staties' genoemd worden.

Het woord statie komt van het Latijnse woord 'statio', dat staan betekent. Bij iedere afbeelding wordt stilgestaan, om te bidden, te zingen, te mediteren.

Wie een kruisweg gaat, verdiept zich telkens in één van deze momenten op de weg van Jezus.

Jezus' lijden spreekt nog steeds mensen aan. Mensen bezoeken een uitvoering van de Mattheüs-Passion, zijn naar The Passion geweest, dit jaar in Amersfoort of volgden het via de tv.

Blijkbaar raakt het mensen op een of andere manier, een man die een kruis draagt.....

Misschien wel omdat een kruisweg ook als een gang door ons eigen leven kan zijn.

Dat wij ons afvragen: wat is mijn weg? Wat doet ons voortgaan en wat brengt ons tot stilstaan?

En vooral: waarbij, bij wie wil ik stilstaan?

En stilstaan bij Jezus lijdensweg is ook stilstaan bij
onrecht en wanhoop nu.
Is je laten raken door wat je ziet en voelt en dan hopelijk
er ook iets aan doen.

Zo gaan wij als mensen een weg in ons leven.
En soms is daar die vraag: Hoe moet het verder? In ons
eigen leven kan zo'n vraag ook spelen. Hoe moet ik
verder? Dat wat voor je ligt lijkt een zwart gat en in je
hoofd spookt van alles rond.
Je sloft als het ware door het leven.
Zo als Maria door de straten slofte, niet omdat ze sloffen
aanheeft, nee omdat ze te moe en te verdrietig is om haar
voeten goed op te tillen.

Zij weet het niet meer. Ze is verdrietig omdat Jezus dood
is, zo'n fijne vriend en nu dood. En ze gaat naar zijn graf
toe. Ze kan niets anders bedenken om nog heel even
dichtbij Hem te zijn.
En bij zijn schrikt ze weer, de steen is weg en het graf
is leeg. Ze moeten het lichaam van Jezus weggehaald
hebben. Maar: waar hebben ze Hem neergelegd?

We kunnen ons de reactie van Maria wel voorstellen.
Iemand van wie je veel verwacht,
die is uit de weg geruimd
en nu is zijn lichaam ook nog weg.
Ze huilt: want wat moet ze nu?

Jezus heeft verteld over zijn koninkrijk, over recht en gerechtigheid. Heeft mensen aangeraakt, een nieuwe weg in hun leven geweest. Ze geloofde zo in dat koninkrijk.

Maar die weg lijkt doodgelopen te zijn.....

Net als Maria, zijn er voor ons ook van die momenten dat we het niet meer weten, we weten het niet meer, onze weg lijkt dood te lopen. Zijn al die stappen dan toch voor niets?

En na zon heftige week met een achtbaan van emoties: angst door de brute aanslagen in Parijs, verdriet omdat Johan Cruijff is overleden, machteloosheid omdat we nauwelijks weten om te gaan met al die vluchtelingen...

Zou er dan toch nog een kans zijn voor dat nieuwe leven?

Die, bijna onwerkelijke, werkelijkheid van Pasen.

Het besef dat een nieuw begin mogelijk is, breekt bij Maria langzaam door.

Het begint haast een beetje als een droom: vroeg in de ochtend.

Daar in die graftuin komt het tot leven. Daar in haar diepste verdriet, daar komt de Levende naar haar toe.

Midden in ons aardse bestaan, in het diepe dal van de tranen, vinden we de Levende.

Of, kunnen we beter zeggen, worden wij door de Levende gevonden.

Een nieuw begin. Niet te geloven. Maria wil de ontmoeting met Jezus vasthouden. Dat is begrijpelijk.

Als je weer verder kunt met je geloof en je leven dan wil je dat natuurlijk niet loslaten en het liefst voor altijd vasthouden.

En dat is misschien wel het moeilijkste van geloven. Want net als je even de aanwezigheid vermoedt van God, als je even een moment wordt uitgetild boven je eigen bestaan, als het licht wordt om je heen, dan word je weer met je beide benen op de grond gezet. Je moet loslaten en je weg vervolgen.

Veertig dagen zijn we onderweg geweest, naar vandaag toe, Pasen.

De weg zou te lang zijn, te zwaar en te onzeker, als we niet wisten dat het Pasen zou worden: feest van nieuw leven, vernieuwd leven.

Er mag een begin van geloof zijn en wellicht groeit gaandeweg de hoop. Op liefde, sterker dan de dood.

Daarom blijven we elkaar de verhalen vertellen over opstanding en nieuw leven. Telkens weer.

Want:
Als Christus is opgestaan
in deze vroege ochtend,

dan ook onze wil
om zijn weg verder te volgen.
Want als Hij is opgestaan
dan ook ons geloof
dat het donker niet het laatste woord spreekt
Als er iets nieuw is deze dag
is het onze liefde
geboren uit Hem
en bestemd voor de wereld.

Dat zo onze weg, stap voor stap, verder zal gaan,
Omringd door licht en liefde.

Gereformeerde Kerk, Loosdrecht
ds. Hillegonda Ploeger